

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר יהודי רוצה שיהי 'דאלאי גלות' ומשיח נא"
- עליו רק לחפץ בכך באמת, וזה מקוים מיד
בפועל ללא עיכוב זמן כלל, מאחר והענין כבר
ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות את זה!

ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פרשת בהר-בחוקותי, כ"א אייר
ה' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תיב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
הו"ח וכו' ר' מנחם מענדל הלוי
ב"ר לייב יואל הלוי ע"ה קאטש
נפטר ביום י"ב אייר ה'תשנ"ז

וזוגתו מרת רחל בת ר' מרדכי ע"ה
נפטרה ביום ט' תמוז ה'תש"ס
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם
הרה"ת ר' ברוך שמעון הלוי וזוגתו מרת פנינה
ומשפחתם שיחיו קאטש

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

שי"ק מכת"ח אייר, שי"ט סמינר

א' אצט איז פאראן אין ר' הלל'ס נייע א פאטר (די"ה ואלה סטות) אז דער ענין הולות האט געדארפט זיין ווייל עס איז פאראן הערובות סו"ר אבנא אין סדרי' פון כולו טוב איז ניטא דער ענין החורבן. און ער איז מסיים אין פאטר: כח"ט מהכנות סהרי"א כסא אדמו"ר הזקן כ"ע סלפני בשמות הבוהות כמו רשבי"א לא נהרב הבית כלל.

אזוי דערביילט ער און זיך און זיך און זיך רשבי"א, אז ער האט גע' פועל'ט עס נאל'דיג דען דורך זאגן תורה. גבאם דאס איז דער אונטערשייד פון רשבי"א ביט חוני המעל, אז חוני המעל האט גע' פועל'ט רען דורך עניני עולם, ד.ה. אז ער האט גירעט און גע' גע' די וועלט דארף האבן רען, מסא"כ רשבי"א ע"ה איז בעצם גיט גע' דערען סייד גע' צו עניני עולם (ער ווי עס סהייט אין ברא' אז רשבי"א האט געזאגט: כלום אדם תורט אדם זורע כו' תורה מה תהא עלי'), נאר רען סוף האט עס דערביילט אז עס איז פאראן א וועלט און די וועלט דארף רען. האט ער געזאגט: תורה וכליל האט ער גע' פועל'ט א הכסכה און אין עולם הזה הגשמי. ~~בגאון~~ און רשבי"א און און און פנימיות התורה - אילנא דמיא ולא אילנא דטו"ר - וואס איז נתגלה געווארן דורך רשבי"א און דאס איז געווען עיקר ענינו, איז גיט סייד' אין דעם דער ענין הנורבן, ווארעם דאס און סדרי' סלפני סטוב' דאס אילנא

אין און זיך און זיך און זיך רשבי"א

אין און זיך און זיך און זיך רשבי"א

אין און זיך און זיך און זיך רשבי"א

אין און זיך און זיך און זיך רשבי"א

זה ואלה שנות עולם
זכרונות
א"ת. ההפך בשי"ת וחוני המעל ז"ל פ"ה (ע"ה) נשאר יפה ונצחית, כפי"ת.

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמעי' ושמת' ה'תשס"ב
יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

המשך מעמוד 13:

זקוקים רק שבני ישראל ירצו זאת באמת

. . כאשר יהודי רוצה באמת את הגאולה, באה הגאולה מיד, כיון שמצד הקב"ה בודאי אין מניעה ח"ו, ואדרבה: "אביו שמר את הדבר", "ממתין ומצפה מתי יבוא", הקב"ה ממתין מתי כבר תבוא הגאולה, זקוקים רק שבני ישראל ירצו זאת באמת, ומיד תתגלה רצון הבורא והגאולה תבוא מיד כאן למטה בעוה"ז הגשמי, ותושלם כוונת הבורא דנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים באופן גלוי.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת יגון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א
יה"ד שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ב"ה

3 דבר מלכות

הוראה מיוחדת מקביעות יום השבת בכ"ב אייר / משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו

9 זמן הגאולה

צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולת נשי ישראל שבדורנו / הזמן הנוכחי באור הגאולה

13 ניצוצות של משיח

דבר ראשון - התועדות / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

מעלת רשבי"א ופנימיות התורה / צילום מהגהת אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ שמיני ה'ש"ת

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: רח' דב פרומר 24/5 קרית-שמואל, חיפה. • פלאפון: 051-646-343

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

מעלת רשב"י ופנימיות התורה

בבואנו מיום ל"ג בעומר - יום שמחתו של רשב"י הבאנו בע' הבא צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מתחלת התועדות ש"פ שמיני ה'שי"ת, המדבר בענינו של רשב"י

נדפסה בסה"מ באתי לגני ח"א ע' רעח ואילך. וכן ב"שיחות קודש" ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 24 ואילך (בשוה"ג העתקנו משם הערות המו"ל)

להלן פענוח הצילום (הכת"י"ק בא בהדגשה):

עס איז פאראן אין ר' הלל'ס נ"ע א מאמר¹ אז דער ענין הגלות האָט געדאַרפט זיין ווייל עס איז פאראן תערובות טו"ד. אין מדרי' פון כולו טוב איז ניטאָ דער ענין החורבן. און ער איז מסיים אין מאמר: כמ"ש מהמנוח מהרי"א בשם אדמו"ר הזקן נ"ע שלפני נשמות הגבורות כמו רשב"י לא נחרב הבית כלל.

ער דערציילט אויך אין זהר² אויף רשב"י, אז ער האָט געפועל'ט דורך זאָגן תורה עס זאָל גיין רעגן. דער אונטערשייד אין דעם פון רשב"י מיט חוני המעגל¹ איז, אז חוני המעגל האָט גע'פועל'ט רעגן דורך עניני עולם, ד.ה. אז ער האָט גערעדט און מתפלל געווען אז די וועלט דארף האָבן רעגן, משא"כ רשב"י ע"ה איז בעצם ניט געווען שייך צו עניני עולם (ע"ד ווי עס שטייט אין גמרא³ אז רשב"י האָט געזאָגט: כלום אדם חורש אדם זורע כו' תורה מה תהא עלי), נאָר ווען מען האָט אים דערציילט אז עס איז פאראן א וועלט און די וועלט דארף רעגן האָט ער געזאָגט תורה ובמילא האָט ער גע'פועל'ט א המשכה ביז אויך אין עולם הזה הגשמי.

איז דאָך מובן אז רשב"י און אזוי אויך פנימיות התורה - אילנא דחייא ולא אילנא דטו"ד² - וואָס איז נתגלה געוואָרן דורך רשב"י און דאָס איז געווען עיקר ענינו, איז ניט שייך אין דעם דער ענין החורבן, וואָרעם דאָס איז מדרי' שכולו טוב. במילא דארף אין דעם זיין, בכמה ענינים, ווי בזמן הבית.

(1) ד"ה ואלה שמות, נמצא בדפוס [פלח הרמון שמות ע' ז].

(2) ח"ג נט, ב. הפרש דרשב"י וחוני המעגל ע"פ דא"ח (מלמעלה למטה, מלמטלמ"ע) נתבאר בד"ה ואתחנן, רדע"ת.
(3) ברכות לה, ב.

(1) תענית כג, א.
(2) ראה רע"מ בוחי"ג קכד, ב. נתבאר באגה"ק סכ"ו.

הוראה מיוחדת מקביעות

יום השבת בכ"ב אייר

השבת הראשונה שבה לא ירד המן ה' בכ"ב אייר, ועל שבת זו כתוב "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך לזה - אמירת משה שחלק מה"מן" ישאר "למשמרת לדורותיכם" • בעמדנו בכ"ב אייר, בקביעות כפי שהיתה בשנה ההיא, יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה • כאו"א צריך לידע שפרנסתו וכל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי נמשכים ע"י ה"דבר אחד לדור" מה' אחד • גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם, וזה נותן כח בגשמיות העולם שכאו"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי • כשם שמשה הוא ה"דב אחד לדור" שמעמיד לבני ישראל את כל צרכיהם, והוא שאמר את הציווי שהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם", כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה • תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ו - בלתי מוגה הנחה: ועד הנחות התמימים. תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

"בחמשה עשר יום לחודש השני לצאתם מארץ מצרים" (שזה ה' ביום השבת) הגיעו בני ישראל לבקש אוכל (כיון ש"בו ביום כלתה החררה שהוציאו ממצרים והוצרכו למן"⁴), והקב"ה הבטיח אז "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו גו"⁵, [וברש"י:] "יורד להם מן בט"ז באייר ויום

א. בקביעות שנה זו חל כ"ב אייר ביום השבת - כפי שה' בשנה הראשונה¹ בצאת בני ישראל מארץ מצרים².

אודות יום זה - שבת כ"ב אייר (בשנת יצ"מ) - ישנה פרשה שליומה בתורה (בפ' בשלח³) פרשת המן [.] . ושם מסופר:

(1) שו"ע אדה"ז או"ח סת"ל ס"א. סתצ"ד ס"א. משבת פז, ב.

(2) ע"ד תהלים קיד, א.

(3) טז, א ואילך.

(4) פרש"י שם, א.

(5) בשלח שם, ד.

דבר ראשון - התוועדות

. . ויה"ד שזו תהי' הכנה קרובה להתוועדות שמשיח יעשה מתי שהוא יבוא.

כאשר משיח יבוא הוא ודאי יעשה דבר ראשון, התוועדות דקה גדול ישו בו הנה, התוועדות של דוד מלכא משיחא (שאומר - שמרה נפשי כי חסיד אני, ותהלתו בקהל חסידים גו' יעלו חסידים).

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"א - מוגה)

ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין

. . והעיקר - שכל זה יהי' בזריזות, ויתירה מזה - שאין צורך ב"זריזות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבוא באופן של זריזות), מכיון שכבר ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלימות, ע"ד אמצע החודש, ש"קיימא סיהרא באשלמותא",

ובפשוטות - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בתכלית הזריזות, "לא עיכבן המקום כהרף עין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בה"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

תפקידם של ה"סוסים"

. . ומה שישנם כאלו שאינם רואים זאת - הרי ידוע הפתגם שמחשבתו של הסוס אודות ה"תבן" אינה משנה את המציאות שאודותי' חושבים ה"חכמים" היושבים בעגלה... ואדרבה - תפקידם של ה"סוסים" לסייע ולהביא את החכמים למחוז חפצם, אלא שיש צורך להכות את הסוסים ("שמייסן די פערד") - ב"מקל נועם" כמובן, וכב' הגירסאות שבדבר: (א) להכות את הסוסים כדי שידעו שהם סוסים. (ב) להכות את הסוסים עד שתתבטל "סוסיותם" ("זיי זאלן ווערן אויס פערד"), וזאת - כאשר נמצאים במצב של נשמות בגופים! (משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

תיכף ומיד ממש רואים שמשיח נמצא כבר בינינו

. . "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", וכולם יחד נעשים מציאות אחת ד"קהל גדול", ועד למנין העשירי, ביחד עם השירה העשירית והפרה העשירית ("העשירי יהי' קודש"), ע"י "המלך המשיח מהרה יגלה אכיד" - שתכף ומיד ממש רואים שמשיח נמצא כבר בינינו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר "הנה זה (המלך המשיח וכבר) בא".

(משיחת ש"פ בהר-בחוקותי, מבה"ח סיון ה'תשמ"א - מוגה)

המשך בסוף עמוד 15

ירידת המן¹⁵ (ט"ז אייר) "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא" [והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפיחית בדבש".

"ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העומר ממנו למשמרת לדורותיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים, ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת לדורותיכם"¹⁶.

ופרש"י: "בימי ירמיהו כשהי' ירמיהו מוכיחם למה אין אתם עוסקים בתורה, והם אומרים נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה מהיכן נתפרנס, הוציא להם צנצנת המן אמר להם אתם ראו דבר ה'¹⁷, שמעו לא נאמר אלא ראו, בזה נתפרנסו אבותיכם, הרבה שלוחין יש לו למקום להכין מזון ליראיו".

עפ"ז רואים אנו את הענין המיוחד בתורה שהי' ביום השבת כ"ב אייר בשנה ההיא (שנת יציאת מצרים):

כיון שירידת המן היתה בט"ז באייר, "ויום ראשון בשבת הי'" (כנ"ל), מובן שהשבת הראשונה שבה לא ירד המן - שאודותיו מדובר בפרשה - הי' בכ"ב אייר.

ועל שבת זו כתוב בפרשה - "ראו כי ה' נתן לכם השבת", ובהמשך לזה - "ויקראו בית ישראל את שמו מן", ואמירת משה שחלק מהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם".

ב. כיון שצריכים לחיות עם הזמן^{17*}, עם התורה וההוראה של אותו הזמן - מובן

ראשון בשבת הי"¹⁶, וכך ירד המן "בבוקר בבוקר"¹⁷, עד ש"ויהי ביום השישי לקטו לחם משנה שני העומר לאחד", "כשמדדו את לקיטתם באהליהם מצאו כפלים שני העומר לאחד"⁸, "ויבואו גו' ויגידו למשה", "שאלוהו מה היום מיומים"⁸ [..], ומשה אמר להם "הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קודש לה' מחר גו"⁹, "ויניחו אותו עד הבוקר כאשר צוה משה ולא הבאיש גו', ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה", [ופרש"י: "היו רגילים לצאת וללקוט באו (בשחרית) לשאול אם נצא אם לאו, אמר להם את שבידכם אכלו, לערב חזרו לפניו ושאלוהו מהו לצאת, אמר להם שבת היום. ראה אותם דואגים שמה פסק המן ולא ירד עוד אמר להם היום לא תמצאוהו, מה ת"ל היום, היום לא תמצאוהו אבל מחר תמצאוהו"¹⁰.

אבל אעפ"כ "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקוט ולא מצאו"¹¹.

ובהמשך לזה כתובה פרשת השבת: "ראו כי ה' נתן לכם השבת על כן הוא נותן לכם ביום הששי לחם יומים גו'", "ראו בעיניכם כי ה' בכבודו מזהיר אתכם על השבת שהרי נס נעשה בכל ערב שבת לתת לכם לחם יומים"¹². "וישבתו העם ביום השביעי"¹³.

לאחר-מכן כתוב¹⁴: "ויקראו בית ישראל את שמו מן [כמ"ש קודם ביום ראשון של

(6) פרש"י שם, א. משבת פז, ב.

(7) בשלח שם, כא.

(8) שם, כב ובפרש"י.

(9) שם, כג.

(10) שם, כד-כה ובפרש"י.

(11) שם, כז.

(12) שם, כט ובפרש"י.

(13) שם, ל.

(14) שם, לא.

(15) שם, טו.

(16) שם לב-לג.

(17) ירמ' ב, לא.

(17*) ראה "היום יום" ב' חשוון. ספר השיחות תש"ב

ע' 29 ואילך. ועוד.

ההוכחה לכך שכעת העולם איננו נורמלי...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

הרי נאמר¹ "ועמך כולם צדיקים", ואם-כן, כשכל בני ישראל נאספים יחדיו, נעשים כולם לצדיק אחד גדול, "מיוחד שבעדרו"².

וכאשר הם גוזרים ומכריזים כולם ביחד בגלוי ובקול רם שמישי יבוא "נאור" - באנגלית וגם בשפות אחרות, עד ללה"ק ובינתיים גם באידיש [שזו השפה בה השתמשו הבעש"ט ורבותינו נשיאינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לאמירת תורה, קבלה וחסידות, כפי שכתוב באגה"ק³] - בודאי שהקב"ה מקיים את הגזירה, "ותגזור אומר ויקם לך"⁴ - שמישי בא "נאור", ו"מיד הן נגאלין"⁵.

וכידוע הסיפור עם הצ"צ, שהתייצב באסיפה בפעטערבורג עם שרי המלוכה, ודיבר לפנייהם בתוקף ובחריפות מתוך מסירות נפש. וכששאלו אותו אח"כ - הרי יש לו עדת חסידים, וכיצד יכול להתייצב כך במס'נ? ענה: שתי תשובות בדבר, בסגנון הש"ס - תירוץ ו"איבעית אימא": (א) יש את הבנים. (ב) כאשר כל היהודים יחליטו ויתאספו כולם יחדיו - הם יכולים לפעול הכל!

ועד"ז פענינו: כאשר כל היהודים באים יחד ונעשים צדיק אחד גדול, וגוזרים ומכריזים שמישי יבוא תיכף ומיד - ודאי שזה נפעל בפועל למטה מעשרה טפחים,

והולכים ביחד עם משיח צדקינו לארץ ישראל, ושם גופא בירושלים, ושם גופא בביהמ"ק, והגוים יביאו אותם לשם "כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור"⁶, ויקויים "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מיניקותיך"⁷.

ואזי יהי העולם נורמלי, לא כפי שהוא עכשיו, כדמוכח מזה גופא שמישי עדיין לא בא - ביאת משיח צדקנו זה דבר נורמלי, ומכיון שמישי עדיין לא בא מוכרחים לומר שהעולם איננו נורמלי -

אזי דבר זה יתבטל ומשיח יבוא בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש ובעגלא דידין.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בחוקותי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

1) ישע"י ס, כא.	4) איוב כב, כח.
2) יומא לד, ב.	5) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
3) סכ"ה (קמא, א). וראה לקו"ש חכ"א ע' 446	6) ישע"י סו, כ.
ואילך.	7) שם מט, כג.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידינצ'יק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר תצות היום - ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעור "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

שבעמדנו בכ"ב אייר, בקביעות כפי שהיתה בשנה ההיא שעלי" מדובר בפרשת המן - ביום השבת, יש ללמוד הוראה מהענינים המפורשים בתורה שישנם ביום זה, והוראה לכאו"א מ"א ישראל, אפי' לבן חמש למקרא¹⁸ וכיו"ב [..].

אחד מההוראות שלומדים מהציווי להשאיר את "צנצנת המן" "למשמרת לדורותיכם" - כדי להראות וללמד את בני ישראל ע"י השארת זכר גשמי מהמן, שהענין להשפעת "לחם מן השמים" נמשך תמיד, "לדורותיכם" (לשון רבים), זאת-אומרת, שהקב"ה נותן להם את פרנסתם וכל צרכיהם במשך כל הדורות, ובכדי שהם תמיד ידעו זאת בדבר שבמוחש - לזה ישנה "צנצנת המן" בגשמיות, שמראה כיצד הקב"ה פרנס את בני במדבר.

ועד כדי כך, שכאשר בני ישראל שאלו בימי ירמיהו "מהיכן נתפרנס" - "הוציא להם צנצנת המן, אמר להם אתם ראו דבר ה' וגו'".

ומכך מובן, שכאשר נמצאים ביום השבת כ"ב אייר שבה ה' הציווי ד"למשמרת לדורותיכם" - מודגשת עוד יותר הוראה זו, שלבני ישראל יש בכח לקבל את פרנסתם מלמעלה באופן ד"לחם מן השמים".

ג. גודל ההפלאה שבזה תובן בהקדים גודל העילוי של המן, "לחם מן השמים" (שנשאר לתמיד "למשמרת לדורותיכם"):

במשך ארבעים שנה שהיו בני ישראל במדבר, אזי ללא הבט על-כך שהיו ב"מדבר", הם אכלו והתפרנסו ב"לחם מן השמים", שהי' אמנם "לחם" אך ביחד עם זה ירד "דבר יום ביומו" ונמשך "מן השמים" (מהאורות העליונים שישנם בהמן), והתלבש במזון

18) אבות פ"ה מ"ב.

גשמי¹⁹ שנעשה דם ובשר כבשרם של בני ישראל ונתן להם כחות.

עד - כמובא בספרים²⁰ - שהם ברכו על ה"מן" ברכה לפני "המוציא לחם מן השמים" (וכיו"ב), ולכולי עלמא - הם ברכו על ה"מן" ברכה לאחר' ברכת "הזן", כמארז"ל²¹ "משה תקן לישראל ברכת הזן בשעה שירד להם המן", שכדי לברך ברכת "הזן" זקוקים לא רק למאכל גשמי, אלא גם שהי' כשיעור²². וזה מדגיש עוד יותר שה"לחם מן השמים" הי' מאכל גשמי שהי' בו שיעור ("עשירית האיפה"²³) ונעשה "דם ובשר כבשרו" שעליו עשו ברכה.

וה"לחם מן השמים" שירד לבני ישראל במשך ארבעים שנה במדבר פרנסם בכל צרכיהם, כמבואר במדחז"ל²⁴ שהמן "הי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה בו", אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה".

וה"מן" כלל בתוכו לא רק את הצרכים המוכרחים לקיום האדם - לחם, "לחם לבב אנוש יסעד"²⁵, כשמו "לחם מן השמים", אלא גם דברים של תענוג, כמ"ש שהמן הי'

19) ראה תו"א פט, א.

20) ראה ס' מאמר שבתות ה' (להרמ"ע מפאנו) ח"ב בתחלתו. ס' חסידים (הוצאת מק"נ) ס' תתת"מ. זח"ב סב, ב ובאוה"ח שם מהרמ"ק. שד"ח כללים אות כ כלל ק. נפש חי (להר"ר מרגליות) לאור"ח סר"ד סי"ג. תו"ש ח"ד בסופו.

21) ברכות מה, ב.

22) רמב"ם הל' ברכות רפ"א. ועוד.

23) בשלח שם, לו. וראה לקו"ש חכ"ו 103.

24) שמו"ר פכ"ה, ג. מדרש תהלים כג. וראה יומא עה, סע"א. פרש"י בהעלותך יא, ה, שם, ח.

25) תהלים קד, טו.

"כצפיחית בדבש", שזהו בפשטות ענין של תענוג.

ונוסף לזה כך מובן גם ממדרשי חז"ל הנ"ל "שהי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה בו"²⁶, היינו, שהמן כלל גם טעמים של דברי תענוג.

ד. [.] ועפ"ז ניתוסף ביאור מדוע דוקא ה"מן" נשאר "למשמרת לדורותיכם", אע"פ שלבני ישראל הי' במדבר גם את "בארה של מרים" וענני הכבוד, ואדרבה – ענני הכבוד היו עוד לפני ה"מן" (מיד לאחרי יצי"מ (בט"ז ניסן), משא"כ ירידת המן החלה בט"ז אייר):

משום שדוקא ה"מן" כולל בתוכו את כל צרכי האדם (מה שלא מצינו בענני הכבוד ובבארה של מרים), "הי' בו מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה בו"²⁷, הן דברים המוכרחים והן דברים של תענוג, כנ"ל.

ועפ"ז ישנו גם ביאור מדוע ירידת המן במיוחד היתה בזכות משה רבינו²⁸

– למרות שגם ענני הכבוד אשר היו בזכות אהרן, ובארה של מרים שהיתה בזכות מרים²⁷ (כשמה), גם נתקיימו בזכות משה, כמכח מכך שלאחרי הסתלקות אהרן ומרים "חזרו שניהם בזכות משה"²⁷, מכיון שגם בחייהם היו שניהם בזכות משה (וכדלקמן) –

מאחר ש"דבר אחד לדור ואין שני דברים לדור"²⁸, וכל צרכי העם, "מרובין צרכי עמך"²⁹, צריכים לבוא ע"י ה"דבר אחד"³⁰,

(26) תענית ט, א. וראה מכלילתא פרשתנו טז, לה. ועוד.

(27) תענית ומכלילתא שם.

(28) סנהדרין ח, א. פרש"י וילך לא, ז.

(29) ע"פ ברכות כט, ב. פיוט בתפלת ניעילה דיוהכ"פ. ועוד.

שהוא ממשיך אותם מה' אחד ע"פ הוראת התורה אחת. ובודור משה – הי' הוא ה"דבר אחד", שדרכו ועל-ידו היו צריכים לבוא כל ההשפעות וההשמות.

עד שאפילו בשר, שמשה (משה אמת ותורתו אמת³¹) שאל "מאין לי בשר"³², זאת-אומרת שלמשה באמת לא היתה שום שייכות עם בשר – אעפ"כ גם זה הי' צריך להמשך לבני ישראל על ידו³⁰, אלא שזה גופא יכול להיות ע"י ממוצעים – השבעים זקנים, אבל גם הם מקבלים את הכח לזה ממש רבינו, "ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתני עליהם"³³. ועד"ז בנוגע לענני הכבוד ובארה של מרים: גם השפעות אלו הוצרכו להמשך לבני ישראל ע"י משה רבינו, ה"דבר אחד", אבל זה גופא יכול להיות ע"י ממוצעים, שמשו בחר באחיו או באחותו שיהיו הממוצעים שעל-ידם יגיעו ענני הכבוד והבאר לבני".

ולכן היתה ירידת ה"מן" בזכות משה עצמו (ללא ממוצעים), כי ה"מן" כולל ריבוי צרכי האדם ("הי' בו מכל מיני מטעמים בו"²⁷, הן צרכים המוכרחים והן דברים של תענוג, עד גם ל"אבנים טובות ומרגליות"³⁴ – עשירות), שצריכים להמשך לבני ישראל ע"י ה"דבר אחד".

(30) בכ"ז – ראה לקו"ת בהעלותך לא, ד. לג, ב. ד"ה צאינה וראינה תר"ס. סה"מ קונטרסים ח"ב שלג, ב. ועוד.

(31) ב"ב עד, א. סנהדרין קי, סע"א ובמדב"ר פי"ח, – כניסת הבחיי והכלי יקר קרח טז, לד. וכ"ה בתנחומא קרח יא.

(32) בהעלותך יא, יג.

(33) שם, ז.

(34) כמובא קודם לכן בהשיחה מהגמרא (יומא עה, סע"א) ש"ירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות".

ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה "ארוכה מארץ מדה גו"¹⁴, ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכחו של כאו"א מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד וג"ז עיקר – שביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה¹⁵, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד מתי"... ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני", כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, וכאמור, תיכף ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתברך כאו"א מישראל¹⁶: "אחכה לו בכל יום שיבוא", וכפי שמבקשים בתפילת שמונה עשרה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח". "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא "מהרה" דהקב"ה תיכף ומיד ממש.

ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו¹⁷ ממחר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש¹⁸, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

ובפרט ע"י ההוספה במצות הצדקה – כנהוג בכגון-דא ליתן לכל אחת מכן שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ובודאי תוסיף כל אחת (על הסכום הסמלי שתקבל עתה ע"י אלה שתחלקנה השטרות) מממונה, הן הנשים הנשואות, והן הבנות, וגם הילדות הקטנות, אשר, כנהוג בזמנינו מקבלות גם הן "דמי כיס", ובודאי שה"הוצאה" העיקרית שלהן היא ליתן מטבעות אחדות ("פעניס", "ניקל'ס" או "דיימ'ס") בקופת-הצדקה שלה – אשר ע"י (ה)הוספה (ב)צדקה ממחרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה, כמזרז¹⁹ "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלמה, ובאים כולנו יחדיו "עם ענני שמיא", לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, ושם מתכוננים לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

(משיחת כ"ה אייר, לנשי ובנות חב"ד, ה'תש"נ - מוגה)

דהלכות קרבנות וכיו"ב.

(18) להעיר ממאד"ל "כל העוסק בתורת כו' כאילו הקריב כו'" (מנחת בסופה). וראה גם תנחומא צו יד: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה. . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית", ויתרה מזה – ש"בנין ביתי" אינו "בטל" (וראה לקו"ש ח"ח ע' 413 ואל"ך).

(19) ב"ב יר"ד, א. וראה תניא פל"ז.

(14) איוב יא, ט. (15) ולהעיר, שבגאולה האמיתית והשלמה תהי' גם קבלת התורה בתכלית השלימות – "תורה חדשה מאתי תצא" (ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג).

(16) ובכמה קהילות קדושות נוהגים לומר זה בדיבור – ב"אני מאמין".

(17) נוסף לך שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", הכללים ב"הלכות הצריכות להן" בכל יום כ"כ דינים

מהלימוד בעניני הגאולה יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו!

ויה"ר – והוא העיקר שפעולתן של נשי ישראל בכל האמור תמהר ותזרז ותביא תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כדברי חז"ל⁷ "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", ועד"ז בנוגע לנשים צדקניות שבכל דור², ובפרט בדורנו זה, דור האחרון של הגלות, שהוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים³, שבשכר נשים צדקניות שבדורנו זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.

ובסגנון האמור בנוגע לפרשת השבוע דיום הש"ק דמיני' אזלינן – שע"י פעולתן של נשי ישראל באופן ד"כ תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה", בבתיהן הפרטיים, שגם כשנמצאים עדיין בימי הגלות האחרונים, עושים מכל בית יהודי "ארץ ישראל", ועד ל"מקדש מעט", רואה הקב"ה שעמדו כבר בכל הנסיונות שבגלות, ומכבר כלה זמן בני בגלות, וראויים בתכלית שתיכף ומיד יקויים היעוד "כי תבואו אל הארץ" כפשוטו – הכניסה לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, שנעשית ע"י מעשינו ועבודתינו ב"שבתה הארץ שבת לה", להמשיך קדושתו של הקב"ה ("שבת לה") בכל עניני הארץ בגלות, וע"י המשכת האל"ף (אלופו של עולם) ב"גולה" נעשה "גאולה"⁸.

וכן תהי' לנו תיכף ומיד ממש – ש"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹, אנשים ונשים וטף, ו"כספם וזהבם אתם"¹⁰, עם כל הנכסים והבתים הפרטיים⁶, ועאכו"כ בתי כנסיות ובתי מדרשות¹¹, עם הספסלים, ועאכו"כ הסידורים והספרים, באים יחד עם משיח צדקנו – על גבי "ענני שמיא"¹² – לארצנו הקדושה, "כי תבואו אל הארץ", ובארץ ישראל עצמה – לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש.

לפני הסיום – יש לברך את כל המתכנסות בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות"¹³, כלשון הברכה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכהוראתו שכאשר יהודים נפגשים בסמיכות לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו", יברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, וכן הטף, בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

ומובן, שכדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובהפנימיות בימים שלפנ"ז, עד שנעשה "טבע" אצל כאו"א מישראל, ובפרט נשי

ה. מכך ישנו לימוד והוראה בכל דור ודור עד לדורנו זה:

כאו"א צריך לידע שפרנסתו וכל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי נמשכים ע"י ה"דבר אחד לדור" מה' אחד; זה גופא יכול להמשך ע"י ממוצעים של מלאכים, מזלות ובני אדם, אבל הכל מגיע בכחו של ה"דבר אחד לדור".

[. .] ומכך מובן הלימוד שישנו לכל הדורות מה"מן" שבו נאמר הציווי "למשמרת לדורותיכם", ובפרט בעמדנו בשבת כ"ב אייר שבה נאמר ציווי זה:

לכל יהודי יש בכח לקבל ע"י ה"דבר אחד לדור" – את פרנסתו ואת כל צרכיו בבני חיי ומזוני רויחי באופן ד"לחם מן השמים", הן דברים המוכרחים לקיום האדם, והן דברים של תענוג.

ויתירה מזו: מקבלים את כל הענינים שרק רוצים ('הי' בו ('ב'מן')) מכל מיני מטעמים והי' כל אחד מישראל טועם כל מה שהי' רוצה בו, אף דבר לא הי' אומר בפיו אלא חושב בלבו לומר מה שנפשו מתאוה הי' הקב"ה עושה רצונו והי' טועם טעם מה שהי' מתאוה", ולא זקוקים להמתין עד שיהי' נמשך מלמעלה אלא זה ישנו כבר למטה, וצריכים רק לגלות זאת עי"ז שירצו זאת באמת, והרי רצונו האמיתי של יהודי הוא רצון הבורא (כפס"ד הרמב"ם³⁵)!

כולל גם את הענין שהזמן גרמא – שכאשר יהודי רוצה שיהי' "דלאגי גלות" ו"משיח נאו" – עליו רק לחפוץ בכך באמת, וזה מקויים מיד בפועל ללא עיכוב זמן כלל (ואין צורך לחכות אפי' "עד מהרה ירוץ דברו"³⁶), מאחר והענין כבר ישנו פה למטה, ויהודי צריך רק לגלות

את זה!
ו. ואפילו כאשר נמצאים בזמן הגלות, עאכו"כ לאחרי חורבן בית ראשון כשגזזו את "צנצנת המן" (יחד עם שאר הדברים³⁷), וצריכים להגיע לאמונה שהיכן-שהוא ישנה במציאות "צנצנת המן" הגנוזה משום שלא רואים זאת בגלוי (כפי שהי' בימי ירמיהו וכיו"ב),

אעפ"כ יש לידע, שהיות ונצטוינו בתורה להשאיר את המן "למשמרת לדורותיכם", לכן גם עכשיו נמצאת "צנצנת המן" בגשמיות העולם (בדיוק כפי שהי' לאחרי שפסק המן לירד בסוף הארבעים שנה כשבני ישראל נכנסו לארץ נושבת), וזה נותן כח בגשמיות העולם שכאו"א יקבל את כל פרנסתו וכל צרכיו באופן של "לחם מן השמים", והגילוי של זה תלוי רק ברצונו האמיתי.

ואדרבה, זה שהיום אי אפשר לראות בגלוי את "צנצנת המן" שהיא "למשמרת לדורותיכם" – צריך עוד יותר למהר את הזמן שבו יקויים הציווי בתורה ד"למשמרת לדורותיכם" בגלוי – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו,

ובאופן ד"ואולך אתכם קוממיות"³⁸ – "בקומה זקופה" (כמ"ש בפרשתנו³⁹), ע"ד "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"⁴⁰ "כימי צאתך מארץ מצרים"⁴¹, ע"י משה רבינו – "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁴², כשם שמשמה הוא ה"דבר אחד לדור" שמעמיד לבני ישראל את

(37) יומא נב, ב. וש"נ.

(38) פרשתנו כו, יג.

(39) שם בפרש"י.

(40) בשלח יד, ח.

(41) מיכה ז, טו.

(42) ראה שמור"פ פ"ד, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש

חי"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

(35) הל' גירושין ספ"ב.

(36) תהלים קמז, טו.

(7) סוטה יא, ב.

(8) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג.

(9) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(10) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(11) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. חי"ג ע' 158. ועוד.

(12) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(13) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. חי"ג ע' 158. ועוד.

(14) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג.

(15) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(16) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(17) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1307. ח"ח ע' 272. חי"ג ע' 158. ועוד.

(18) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג.

(19) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(20) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולת נשי ישראל שבדורנו

דובר כמ"פ שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ובענין זה יש שליחות מיוחדת לנשי ובנות ישראל – כמבואר במדרשי חז"ל שכשם שהגאולה ממצרים היתה בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור¹. כך תהי' הגאולה העתידה בזכות נשים צדקניות שבדורנו זה². ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל³ שדור האחרון של הגלות (ודור הראשון של הגאולה), דורנו זה, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים – שבוה מודגש יותר הקשר והשייכות שבין נשי ישראל הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים, עם נשי ישראל הצדקניות שבדורנו זה שבזכותן תהי' הגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן, בעמדתנו בימים שבין "זמן חרותנו" ל"זמן מתן תורתנו" צריכה להיות הוספה מיוחדת בפעולתן של נשי ישראל שבדורנו זה בהכנה ל"חרותנו" ו"מתן תורתנו" בתכלית השלימות – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יהי' החידוש האמיתי דמתן תורה, "תורה חדשה מאתי תצא", לכל בני' שבכל הדורות, ובראשם האבות והאמהות, אברהם יצחק ויעקב, שרה רבקה רחל ולאה בלהה וזלפה, וכל הצדיקים שעמהם תתחיל תחיית המתים, ועד לתחיית המתים דכל בני', ביחד עם דורנו זה, ובראש ובראשונה נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ובאים כולם יחדיו, עם משיח צדקנו, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולביהמ"ק, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצא הארון⁴, ובו נמצאים הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, והספר תורה (מצד הארון או בתוך הארון⁵).

וע"י פעולתן של נשי ובנות ישראל בכל מקום שהם [גם כשנמצאים עדיין בגלות, ולא דוקא במקום שיש ריבוי בתי כנסיות ובתי מדרשות ושיבות, אלא גם במקומות שיש מעט בלבד, ויש צורך להוסיף יותר, כולל ובמיוחד ע"י נשי ובנות ישראל] שעושות מהבית הפרטי שלהן בית תורה תפלה וגמ"ח – ממחרים ומזרזים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבחוץ לארץ להקבע בארץ ישראל⁶, בהמקדש העיקרי, ביהמ"ק השלישי, שיבנה במהרה בימינו, כפי שמתפללים לאחרי ספירת העומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש במקומה במהרה בימינו אמן סלה". (משיחת כ"ח אייר, לנשי ובנות חב"ד, ה'תנש"א – בלתי מוגה)

כל צרכיהם, והוא שאמר את הציווי שהמן ישאר "למשמרת לדורותיכם" [כשם שהוא נתן לבני ישראל את כל התורה כולה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע כו"⁴³ ומכך זה הגיע לכל בני ישראל עד סוף כל הדורות] כך גם בנוגע ל"גואל אחרון" של גלות זו האחרונה.

ולזה זקוקים רק – בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר⁴⁴ – "לצחצח את הכפתורים של בגדי השרד", המדים של "צבאות ה'", זאת-אומרת, צריכים רק שרצונם הגלוי של בני ישראל יהי' כרצון הבורא, ורצון הבורא שתבוא כבר הגאולה, וכל זמן שהיא עדיין לא באה הוא

45 ראה סוכה נב, ב.
46 בא יב, מא.
47 עקב יא, יב.
48 בעגלא דידן ממש. ■

43 אבות בתחילתו.
44 ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט (שיחות קודש אדמו"ר מוהרי"צ תר"פ-ת"ש (כפ"ח תשמ"א) ע' 95).

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים **אורי אהרן יואל והכלה בתי' רות שי' זיסק**
לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת ההסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי', לברכות עד בלי די

1) סוטה י, רע"ב.
2) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו: "אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור".
3) שער הגלגולים הקדמה כ'. לקוטי תורה וספר הליקוטים (להאריז"ל) שמות ג, ד.
4) "עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון" (רמב"ן ר"פ תרומה).
5) ב"ב יד, א-ב. פרש"י ואלך לא, כו.
6) ראה מגילה כט, א: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל".